

ΒΑΡΚΟΥΛΕΣ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ROBERT BARR

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ἐνῆλλαφρῃ καὶ χαριτωμένη ἡ νεαρά ἀρχινοσοκόμος Μαίρη Λιζάρδ, μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς κλινικῆς δόκτορος Οὐάιτ καὶ στάθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστά του.

—Γιὰ τὴν πρωινὴ ἀναφορά ἤρθατε, δεσποινίς; τὴν ρώτησε ὁ σοφὸς ἐπιστήμων, ἀνασηκώνοντας τὸ ὄρατο αὐστηρὸ κεφάλι του μὲ τὰ μακρὰ, λευκὰ σγεδὸν, μαλλιά.

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά! ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ἀκούμιωντας ἐπάνω στὸ γραφεῖο του τὸ «Βιβλίον Ἀσθενῶν», ἀντίκρουσά τὸν ὅποιον ἦσαν γραμμένες ἡ δ' ἄφορες νυκτερινὲς παρατηρήσεις τῶν νοσοκόμων τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ δόκτωρ Οὐάιτ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ βιβλίο, σφύλαξε τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ κλείνοντάς το κατόπι, εἶπε:

—Τὸ μεσημέρι στὴν ἐπισκεψί μου θὰ συμπληρώσω τὰς ὁδηγίες μου... Ὡς τότε ὅμως, συμμορφωθῆτε, δεσποινίς, μὲ ὅσα ἔχω σημειώσει πρόχειρα, ἀντίκρουσέ κάθε ὄνομα!...

Ἀυτὴ τῆ ἄρχινοσοκόμος ὑποκλίθηκε κ' ἄπλωσε τὰ πόδια τὸ βιβλίο. Ἀνασείρθηκε ὁμοσ ἀμέσως, γιατί ἔνοιωσε τὸ θελουδένιο γέρι τῆς σφιντοκλεισμένο στὸ χέρι τοῦ καθηγητοῦ.

—Δεσποινίς!... ψιθύρισε ἐκεῖνος μὲ ταραχὴ καὶ διαταγμὴ. Μαίρη... Ἀγαπημένη μου... Γιατί... γιατί δὲν δέχεσαι... τὴν πρότασί μου;...

Τὰ μάγουλα τῆς νεᾶς ἔγιναν κατακόκκινα. Τράθηξε ἀπότομα τὸ χέρι τῆς, τοσθῆντηκε πίσω λίγα θήματα καὶ μὲ φωνὴν τρεμάμενὴ ἀπὸ συγκίνηση, εἶπε:

—Κι' ἄλλοτε σὰς εἶπα, κύριε καθηγητά, πόσο μὲ τιμοῦν τὰ ἀσθῆνιά σου... Μὲ ἔβλεπε μὲ τὴν εὐκρίνεια σὰς τὸ ξαναλεῖν καὶ τώρα... Θὰ ἦταν πραγματικῶς ἀνέλπιστη, καταπληκτικὴ τύχη γιὰ μένα, μιά ταπεινὴ νοσοκόμο, νὰ γίνω γυναίκα σου, καὶ νὰ ὀλωθῶ ἔτσι στὸ κοινωνικὸ κ' ἐπισημονικὸ ἐπίπεδόν σου... Μά... εἴμαι ἀγραθρονασμένη, καθὼς ἔξεπε, ποὺ διὸ γνῶναι, κύριε καθηγητά... Ἄγαπῶ ἀπὸ καιρὸ τὸν μνηστῆρα μου, ὅπως κ' ἐκεῖνος μὲ λατρεύει... Κι' εἰ γάμοι μας θὰ γίνωσι σὲ λίγους μῆνας... ὁ Ἀρθούρος γυρίζει ἀπ' τὴν Ἰνδία... Λυποῦμαι πολὺ, κύριε καθηγητά!...

Ὁ πόνος εἶνε παρηγορημένος τὸ πόδατο τοῦ δόκτορος Οὐάιτ. Ὁρθιος μπροστά τῆς τώρα, φράσσοντας τῆς τὴν πύλα μὲ τὸ κορμί του, κυττοῦσε μὲ λαυτάντα τὴν θελκτικὴ ἐκείνη νεᾶ κ' ἡ νοσητὴς του σφιγγόντουσαν μὲ ἀπόγνωσι.

—Ὡ! πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὴν κλείσῃ στὴν ἀγκαλιά του! Πόσο τὴν λάτρευε τὴν νλυκεῖα του Μαίρη! Πόσο θὰ λαγυτροῦσε νὰ φιλήσῃ τὰ δροσερὰ τῆς γεῖλα, μὰ καὶ μὲ πόση προσπάθεια

συγκρατοῦσε τὸν ἑαυτοῦ του!... Ἦξερε, πὼς ἂν τολμοῦσε νὰ ὀ κἀνὴ αὐτὸ, καὶ τὴν ἀγνὴ ἐκείνη κοπέλα θὰ ψύχαινε καὶ τὸν ἑαυτοῦ του θὰ γελοιοποιῶσε...

Ἡ Μαίρη πάλι, ἔκρυβε ὅσα μπορούσε τὴν μυστικὴ ἀγωνία τῆς κάτω ἀπὸ μιά μάσκα ψυχρῆς ἀξιοπρεπείας. Λυπόταν μὲ τὴν ψυχὴ τῆς γιὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ὑπερχοῦ ἐκείνου ἐπιστήμονος.

—Τὰ σέθη μου, κύριε καθηγητά! ψιθύρισε στὸ τέλος. Πρέπει νὰ φύγω ἀπ' τὴν κλινικὴ... Σταθῆκατε τόσο καιρὸ πατέρας κ' εὐεργέτης γιὰ μένα τῆ φτωγῆ ὄρφανῇ, κ' ὁ πόνος σας εἶνε ἀνυπόφορος γιὰ τὴν καρδιά μου... Ἐλπίζω ἡ ἀπουσία μου ν' ἀνακουφίσῃ κ' ἑσᾶς κ' ἐμένα!...

Ἀναστάναξε ὁ δόκτωρ Οὐάιτ κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἔπεσε κατόπι θωρυξ στὴν πολυθρόνα του καὶ λυγροὶ ἀσυγκράτητοι τῆρασαν τὸ στόμα του, ἐνῶ ἡ Μαίρη διάβαινε τὸ κατώφλι ἀφωγὴν καὶ λευκὴ σὰν φάντασμα...

.....

Πέρασαν ἕξι μῆνες. Ἐνῆνα μεσημέρι, ὁλομυῖνας στὸ ἐργαστήριον του, ὁ δόκτωρ Οὐάιτ, ἔσκυψε μὲ προσοχὴ ἐπάνω τοῦ μικροσκοπίου καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξέλιξι τῶν μικροβίων μιάς προμεθῆς νόσου τοῦ τὰ εἶχε κλείσει μέσα σ' ἕνα προφυλακτικὸ ὄργανο δικῆς του ἐφευρέσεως. Ἀπὸ ἡμέρες τώρα ἡ ἐφημερίδες, λαμβάνοντας ἀποψηφί ἀπ' τὴν τελευταία αὐτῆς εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφευρέσει του, ἔπλεκαν θερμὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦ φιλανθρωποῦ καὶ σοφοῦ ἐπιστήμονος.

Πόσο ὅμως ἦταν ἀλλαγμένης!... Πόσο ἦταν ἑξαντλημένης!... Πιο σκυφτὸ κ' ἰσχνιὸ τὸ κορμί του, πὸ ἀμπρα-χιονάνα τώρα—τὰ μαλλιά του, καὶ θολὸ τὸ ἔλλοτε σπιθηροδόλο βλέμμα του: Φανιόταν γερασμένος δέκα χρόνια, μὲσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἕξι μῆνες!...

Ἐνας γτύπος στὴν πόρτα, τὸν ἔκανε νὰ σπῶσῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ σωάνῃ ἐξ «Ευπράσι!». Μὰ μόλις ἀντίκρουσε στὸ κατώφλι τὴν ὄμορφον κ' αὐστηρὴ μορφή ἐνὸς πενθοφορεμένου νέου, ἀνατῆχιασε καὶ συγκλονίστηκε σὰν νὰ θέπε ὑπὸ τὸν ποδὸν τοῦ φάντασμα.

—Πάλι εἶπε εἶστε, κύριε Γάστοροφιλδ; τραυλίσαι μὲ ἀγωνία. Πάλι εἶσε εἶστε, παιδί μου Ἀρθούρε!...

—Ποῦ εἶνε τὸ πῶμα τῆς δυστυχισμένης μνηστῆς μου, κύριε καθηγητά;... ρώτησε ἀπότομα ὁ νέος μὲ σῦστηρο γάρτο, σφιγγόντας νευρικὰ κᾶποιο τῆνιστὸ χέρι του.

—Μὰ σὰς εἶπα καὶ ποχθές!... Ἐαντραυλίσαι ὁ δόκτωρ Οὐάιτ. Ἡ ἀτυχῆς μνηστῆ σου ἀναπαύεται στὸ κοιμη-

—Τὸ μεσημέρι θὰ συμπληρώσω τὴς ὁδηγίες μου...

μητρίου Λόου-Γκάρτεν... καί...
 —Ψεύδεστε, κύριε καθηγητά! Ξεφώνισε ο νέος. Το πιστο-

ποιητικό του κρατώ εδώ, επίσημο πιστοποιητικό της Διευθύν-
 σης του νεκροταφείου, θεσπώνεις άλλα... Βεβαιώνει ότι υπά-
 ρχει εκεί κτισιμένο κενотаφείο στο όνομα της Μαίρης Λίζαρν, μα
 κανένα πτώμα ούτε και φέρετρό, υπάρχει μέσα σ' αυτό το κη-
 νοταφείο... Τι σημαίνουν αυτά, κύριε καθηγητά;... Τι άλλο απί-
 το ότι ή κάτοχος του κενотаφείου ζητά ακόμη, ή ότι πέθανε και
 κάποιος κ α τ α κ ρ α τ ε ί τ ο πτώμα της;...

Ο καθηγητής ήταν σαν πεθαμένος απί' τη χλωμάδα του. Το
 λυγισμένο κορμί του συγκλονίζονταν από σπασμούς δόνης κι
 άνοιξης και τα σαγύνη του χτυποδαν έμποδίζοντας τον να
 μιλήσει. Στα τελευταία, σκουπιζοντας με το χέρι του το κάθι,
 δρο μετωπό του κι' αποφυσίζοντας να κυττάει τα έρευνητικά κι'
 έπιπληκτικά μάτια του νέου, σηκώθηκε και τόν ώδήγησε στο
 ιδίωτερο γραφείο του.

Κάθισαν απέναντι και μιά σιωπή θανάτου άπλώθηκε λίγες
 στιγμές μεταξύ τους. Ύστερα, ο δόκτωρ Ουάϊτ, νικώντας τους
 τελευταίους διαταγμούς του, άρχισε να λέη με ύποκωφο τόνο
 στη φωνή του:

—Θά σάς αποκαλώψω κάτι, κύριε Τσέστερφιλντ... Άλλόκοτο
 ίσως, καταχθόνιο ίσως, μα τό όποιο έλπίζω να νιώσει και να
 δικαιολογήσει ή τρυφερή ψυχή σας... Ήταν φύγατε για τις Ίν-
 διες και ζήτησε έργασία στην κλινική μου ή άλμοιότητα μη-
 στη σας, την προσέλασα με πολλούς διαταγμούς κι' έπιφυλά-
 ξεις... Δεν έβρισκα κατάλληλο για τά κοπιαστικά, λεπτά και
 γεμάτα ευθύνη καθήκοντα της νοσοκόμου, τό λεπτό εκείνο πλά-

σμα... Δεν μετάνοισα διως γι'
 αυτό... Η άφοσίωσή της στούς ά-
 σθενείς ήταν άπαραμίλλη... Είχε
 γίσει ό παρήγορος άγγελός της
 κλινικής μου... Γλυστρώτας άνά-
 μεσο στα κρεβάτια, πρόθυμη, ά-
 νακούριζε πίνους, δυνάμινη έλπι-
 δες, έσθυσε άπογοητεύσεις... Ξυ-
 πούσε στα στήθη τών άδρόστων
 μου την κοιμισμένη άπ' τη νόσο
 ψυχική άνοχη των, κεν'ρίζοντας
 έτσι τόν όργανισμό τών για τή
 σωτηρία αντίδρασι κατά τού κιν-
 δύνου...

...Την παρακολουθούσα πάντα
 και θαυματούμου άπ' την ψυχική
 της καλλονή. Την προδίδισα άρ-
 γότερα σέ άρχινοσοκόμο... Ήταν
 πειά τό δεξί μου χέρι, ό άνεκτί-
 μητος βοηθός μου, ή ψυχή της έ-
 πιστήσης μου... Κί' όταν έπιτε-
 λους, κάποιος πρωί, μακάριζε όλό-
 καρδα τόν έαυτό μου για τό δια-
 λεχτό κι' άνεκτιμητό εκείνο πλά-
 σμα πού παραστεκόταν κοντά
 μου, σκίτησα ξαφνικά από μιά
 ένδόμηξη λαχάρα... Ναι, ένοιωσα
 καθαρά, ότι ή στείρα από άγάπη
 ώς τότε καρδιά μου, κοδιώνός
 γιατρού άφοσιωμένου τόσα χρό-
 να στην έπιστήμη του, άρχισε να
 χτυπά σφοδρά γι' αυτή τή νέα...

...Βασανίζοιμον φρικτά... Ύπό-
 φερα... Ήταν έννοχο τό άσθημά μου, γιατί ήξερα πώς ήταν άρ-
 ραθωνιασμένη μαζί σου, παιδί μου... Μα ήταν άνυπόθερο πειά
 τό μαρτύριό μου και τή ζήτησα γυναίκα μου... Πολλές φορές
 της έξωμολογήθηκα τό πάθος μου καθώς και τόν τιμίο σκοπό
 μου... Μα σάς άγαπούσε, άρίωνταν πάντα και την τελευταία
 φορά μάλιστα μου δήλωσε πως θά φύγει άπ' την κλινική... Άχ,
 γιατί δεν έφευγε άμέσως... Γιατί... Γιατί...

Ο νέος δάγκανε τά δαχτυλά του από πόνο. Πονούσε για τό
 θάνατο της λατρευτής του, πονούσε και για τόν παραγμένο τό
 σκυφτό εκείνου έπιστήμονος, πού τόσο βασανίζονταν άκόμα άπ'
 τό δίημο μα και σφοδρό πάθος της άγάπης.

—Ναι, την έπομένη τό πρωί θάφευγε καθώς μου είπε, παρα-
 δίδοντας προηγουμένως την ύπηρεσία της στην πρώτη βοηθή
 της... Μα, ό Χάρος την παραμόνευε!...

...Έφεραν εκείνο τό πρωί στην κλινική μου έναν άρρωστο,
 στις τελευταίες στιγμές του, πού έπαυσε από θανατηφόρο κολη-
 λητικό νόσημα... Η δεσποινίς Λίζαρν έμεινε τότε... Η έκλεκτή
 ψυχή της την έμπόδιζε να λιποτακτήση... Πέρασε ένας μήνας
 αδιάκοπος άγρίωντος από προσέφαλο τό άρρώστου, πού άρ-
 χισε πειά ύστερα από τόση άφοσίωσή να μπαινή στην άνάρρωσή
 του... Μα άν σωθηκε εκείνος, τέθανε ή Μαίρη μου, στην ό-
 ποια μετέδωσε την άρρώστεια του... Η Μαίρη μας ή άγγελική,
 κύριε Τσέστερφιλντ... Η γλυκαία μας Μαίρη, παιδί μου!

...Ναι, πέθανε... Όθμα της άφοσιώσώς της και τών υπεραν-
 θρώπων φροντίδων της... Τό θανάσιμο μικρόθιο εκείνης της άρ-
 ρώστειας, κυκλοφόρησε από στό άλμα της, τρυπώνοντας ύπου-
 λα στις φλέβες της... Δεν άνθεξε... Ήταν εξαντλημένη πειά άπ'
 τόν κόπο και την άσπία... Έσθυσε όριστικά, συντρίβοντας όρι-
 στικά και την ψυχή μου!...

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η πρώτη Γαλλική έφημερίδα έξεδόθη στα 1605, ή πρώτη
 Βελγική στα 1606, ή Γερμανική στα 1615, ή Άγγλική στα
 1622, ή Όλλανδική στα 1623, ή Ίσπανική στα 1626, ή Σουη-
 δική στα 1643, τών Ήνωμένων Πολιτειών στα 1690, ή Αυστρια-
 κή στα 1700, ή Ρωσική στα 1703, ή Ούγγρική στα 1721, ή
 Νορθηγική στα 1763, ή Έλληνική στα 1818, ή Τουρκική στα
 1825 και ή Σεργική στα 1841.

Άλλά ή πρώτη έφημερίδα πού κυκλοφόρησε στην Εύρώπη
 δεν είνε ή Γαλλική, γιατί ή πρώτη Ίταλική έφημερίδα έξεδό-
 θε στα 1563.

Όσον άφορά δέ την πρώτη έφημερίδα τού κόσμου, ένα μόνο
 είνε γνωστόν, ότι στην Κίνα έξεδιδοντο έφημερίδες πρό χιλίων
 έτών!...

Μετά τόν Γαλλογερμανικό πόλεμο τού 1870, κατασκευάθη-
 καν για λογαριασμό της Γερμανικής Κυβερνήσεως 200.000 έξ-
 λινά πόδια για τούς άναπήρους τού πολέμου.

Η πατάτες είνε ή λιγώτερο θρεπτική τροφή για τόν έγκέφα-
 λο, ενώ αντίθετος τά ψάρια είνε ή πιο κατάλληλη τροφή γι'
 αυτόν. Λέγεται μάλιστα, ότι ήποιος τρώει μάλιστα ψαριών γίνε-
 ται...πνευματώδεστος!... Άς τó έχουν ύπ' όψιν τους οι Ά-
 θηναίοι συγγραφείς έπιθεωρήσεων
 κι' άς μην άφήσουν μάτι νιά μάτι
 ψαριού στην άγορά.

Η Παλαιά Διαθήκη άποτελείται
 από 39 βιβλία, τά όποια έχουν 929
 κεφάλαια, 33.214 παραγράφους,
 592.439 λέξεις και 2.728.100 γράμ-
 ματα.

Η Νέα Διαθήκη πάλιν άποτελεί-
 ται από 27 βιβλία, τά όποια έχουν
 260 κεφάλαια, 7.050 παραγράφους,
 181.258 λέξεις και 828.580 χαρα-
 κτήρες.

Κατά τό 1172 ό χειμώνας ήταν
 τόσο μαλακός, ώστε τά δένδρα
 θύλανε φύλλα πρό τού Φεβρουα-
 ρίου και τά πουλιά κλώσσησαν τ'
 αυγά τους πριν μη ό Μάρτιος.

Κατά τό 1289, ό χειμώνας πέρα-
 σε χωρίς κανείς να τόν καταλάβη!
 Τόσο γλυκός ήταν ό καιρός.

Κατά τό 1421 τά δένδρα άνθισα-
 νε κατά τόν Φεβρουάριο και τ'
 άμέλιος τόν Άπρίλιο. Τά κεράσια
 ώριμασαν τόν Άπρίλη και τά στα-
 φύλια τό Μάιο!

Στά 1538 οι κηποι άνθισαν τόν
 Ίανουάριο!

Στά 1585 τά σιτάρια μέτωσαν
 πριν από τό Πάσχα!

Στά 1659, στη Γαλλία όλόκληρη,
 δεν έπρεο ούτε γίονι, ούτε χαλάδι.
 Στη Γερμανία πάλιν, όλόκληρο τό χειμώνα από 1692, δεν
 άνανε κανείς τό τζάκι του για νά ζεσταθή.

Τέλος, ή γλυκύτης τού χειμώνα κατά τό έτη 1781, 1807 και
 1822 ήταν τέτοια, ώστε να χάσουν οι μετεωρολόγοι τόν μπου-
 σουλά τους!

Κατά τό 1875, ύπήρξαν στην Ίσπανία 9 άρχιεπίσκοποι, 93 έ-
 πσκοποι, 100.000 ιερείς, 14.000 μοναχοί και 19.000 μοναχές.
 Τόν ίδιο αυτό χρόνο, ή Ίσπανία είχε 15.000.000 κατοίκους, από
 τόνο όποιους ένγνώριζαν άνάγνωσι και γραφή μόνο 9/0.000 χι-
 λιάδες.

Ο κολλοσσός της Ρόδου, ό όποιός, καθώς είνε γνωστόν, παρί-
 στανε τόν Άπόλλωνα, είχε ύψος 105 ποδών και κατέπεσε άπ'
 τις δονήσεις ένός τρομερού σεισμού, πού συνέβη 55 χρόνια μετά
 τό στήσιμο τού αγάλματος.

—Και τώρα... ψιθύρισε με άχρωμη φωνή ό νέος, λαχανιά-
 ζοντας. Πού είνε;... Τί την κανάτε;...

Ο δόκτωρ Ουάϊτ έβειξε με τό δαχτυλό του μιά πόρτα εκεί
 στο θάθος και δίχως να νιώσει τή δύναμη να σηκωθεί άπ' τή
 θέσι του, τραύλιζε:

—Έκει... Πηγαίνετε εκεί... Ξεκλειδώστε την πόρτα... Και θά
 ΤΗΝ δήτε...στο γυάλινο φέρετρό της...θαλασσωμένη...γλυ-
 κειά... θελκτική... σαν ζωντανά... Δεν άνθεξα να την χω-
 ριστώ... Και την κράτησα...κοντά μου!...